

РЕШЕНИЕ № 472 ОТ 18.12.2014 Г. ПО Н. Д. № 920/2014 Г., Н. К., І Н. О. НА ВКС

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, Първо наказателно отделение в съдебно заседание на първи декември две хиляди и четиринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елена Величкова

ЧЛЕНОВЕ: Евелина Стоянова

Румен Петров

със секретар Мира Недева при участието на прокурора Божидар Джамбазов след като изслуша докладваното съдия Румен Петров наказателно дело № 920 по описа за 2014 г. и за да се произнесе взе предвид:

Производството е по реда на чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано въз основа на постъпили жалби на подсъдимия Д. Р. чрез защитника му адв. С. И., на подсъдимия Р. С. чрез назначения му служебен защитник адв. Н. Д., на подсъдимия Б. К. чрез назначения му служебен защитник адв. Е. Й., на подсъдимия Д. Д., чрез назначения му служебен защитник адв. М. Г., на подсъдимия П. Ч., чрез защитника му адвокат И. Я. и на подсъдимия Г. С. чрез назначения му служебен защитник адв. С. Г. против въззивно решение № 9/06.03.2014 г. постановено по ВНОХД № 86/2013 г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд /АСпНс/.

В жалбите, с изключение на депозираната от подсъдимия Р. С., са наведени доводи за наличието на всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1-3 от НПК. Поддържа се, че съдебният акт е постановен при съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в неправилна и необоснована оценка на доказателствения материал. Претендира се, че възприетата по делото фактическа обстановка се основна предимно на показанията на двама свидетели, за които е разделено настоящото наказателно производство, като няма данни дали те имат обвинение идентично с настоящото. Акцентира се, че показанията на свидетелите Б. Т. и Д. О. в недостатъчност тежест обусловят изводи за съвместно участие в организираната престъпна група /О./. Според защитниците от веществените доказателствени средства, получени при използване на специални разузнавателни средства не се установява наличието на неправомерна дейност - по разпространение на наркотични вещества от подсъдимите, още повече като участници в организирана престъпна група, образувана и ръководена от Д. Р. Оспорено е и качеството на съдебния акт, тъй като в мотивите на въззивното решение липсвал отговор на поставените от защитата въпроси относно изпълнителното деяние на "образувал", "ръководил" и "участвал" в О. Претендира се за отмяна на съдебния акт, оправдаване на подсъдимите или алтернативно за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд или намаляване на наложените наказания, които били явно твърде завишени. Само подсъдимият С. единствено е на становище, че наложеното му наказание е явно несправедливо и моли същото да бъде намалено.

В съдебното заседание подсъдимите Д. Р. и Р. С. не се явяват, но съответно чрез защитниците си адв. К. К. и адв. Н. Д. поддържат депозираните касационни жалби и отправените с тях искания.

В съдебно заседание подсъдимите Б. К., Д. Д., П. Ч. и Г. С. лично и чрез назначените им служебни защитници адв. Й., адв. Г., адв. В. - за нуждите на настоящото производство, и адв. Д. поддържат депозираните жалби по изложените в тях доводи и молят същите да бъдат уважени.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура счита, че не са налице сочените в касационните жалби основания и моли същите да бъдат оставени без уважение и да бъде оставено в сила въззивното решение.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и в пределите на своята компетентност, намери следното:

Касационните жалби са подадени в срока, предвиден в чл. 350, ал. 2 от НПК, от процесуално легитимирани страни по отношение на съдебен акт, подлежащ на проверка по реда на Глава двадесет и трета от НПК, поради което са допустими, но разгледани по същество е НЕОСНОВАТЕЛНИ.

С присъда от 14.12.2012 г. по НОХД № 438/2012 г. по описа на Специализирания наказателен съд, III състав:

- подсъдимият Д. Р. е бил признат за виновен за това, че в периода 12.2009 г. -17.09.2010 г. в [населено място] и в [населено място] е образувал и ръководил организирана престъпна група с участници останалите подсъдими, Б. Т. и Д. О., създадена с цел да върши престъпления по чл. 354а ал. 1 от НК и с користна цел - престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 1 в.с ал. 1 от НК. При условията на чл. 54 от НК му е наложил наказание от ДВАНАДЕСЕТ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода, което е постановил да се изтърпи при първоначален строг режим в затвор или затворническо общежитие от закрит тип. На основание чл. 70, ал. 7 от НПК е постановил Р. да изтърпи изцяло и отделно от така наложеното му наказание и неизтърпяната част от наложеното му по НОХД № 4812/2001 г. по описа на РС - Варна наказание от седем месеца и девет дни лишаване от свобода.

Признал го е за невинен и го е оправдал по обвинението по чл. 354а ал. 3, т. 1 от НК.

- подсъдимият Р. С. е бил признат за виновен за това, че в периода 12.2009 г. - 17.09.2010 г. в [населено място] и в [населено място] е участвал организирана престъпна група с ръководител Д. Р. и с участници останалите подсъдими, Б. Т. и Д. О., създадена с цел да върши престъпления по чл. 354а ал. 1 от НК и с користна цел - престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2 в.с ал. 2 от НК. При условията на чл. 54 от НК му е наложил наказание от ШЕСТ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода, което е постановил да се изтърпи при първоначален строг режим в затвор или затворническо общежитие от закрит тип.

- подсъдимият Д. Д. е бил признат за виновен за това, че в периода 01.2010 г. - 17.09.2010 г. в [населено място] и в [населено място] е участвал организирана престъпна група с ръководител Д. Р. и с участници останалите подсъдими, Б. Т. и Д. О., създадена с цел да върши престъпления по чл. 354а ал. 1 от НК и с користна цел - престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. с ал. 2 от НК. При условията на чл. 54 от НК му е наложил наказание от ШЕСТ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода, което е постановил да се изтърпи при първоначален строг режим в затвор или затворническо общежитие от закрит тип.

Признал го е за невинен и го е оправдал по двете обвинения по чл. 354а ал. 2 вр. с ал. 1 от НК.

- подсъдимият Б. К. е бил признат за виновен за това, че в периода 04.2010 г. - 11.08.2010

г. в [населено място] и в [населено място] е участвал организирана престъпна група с ръководител Д. Р. и с участници останалите подсъдими, Б. Т. и Д. О., създадена с цел да върши престъпления по чл. 354а ал. 1 от НК и с користна цел - престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. с ал. 2 от НК. При условията на чл. 54 от НК му е наложил наказание от ЧЕТИРИ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода, което е постановил да се изтърпи при първоначален строг режим в затвор или затворническо общежитие от закрит тип.

- подсъдимият П. Ч. е бил признат за виновен:

за това, че в периода 08.2010 г. - 17.09.2010 г. в [населено място] и в [населено място] е участвал организирана престъпна група с ръководител Д. Р. и с участници останалите подсъдими, Б. Т. и Д. О., създадена с цел да върши престъпления по чл. 354а ал. 1 от НК и с користна цел - престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. с ал. 2 от НК. При условията на чл. 54 от НК му е наложил наказание от ТРИ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода.

за това, че на 17.09.2010 г. в [населено място] в съучастие като съизвършител с Г. С., без надлежно разрешително е държал високорисково наркотично вещество - марихуана на обща стойност 9 026,40 лв. с цел разпространение, като е действал в изпълнение на решение на организирана престъпна група - престъпление по чл. 354а ал. 2, т. 1 пр.2 вр. с ал. 1 вр. с чл. 20, ал. 2 от НК. При условията на чл. 54 от НК му е наложил наказание от ШЕСТ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК съдът е определил на Ч. едно общо най-тежко наказание от ШЕСТ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода, което е постановил да се изтърпи при първоначален строг режим в затвор или затворническо общежитие от закрит тип.

На основание чл. 68, ал. 1 от НК съдът е постановил Ч. да изтърпи изцяло и отделно наложеното му по НОХД № 834/2005 г. по описа на РС - Петрич наказание от ЕДНА ГОДИНА И ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода, при първоначален общ режим в затвор или затворническо общежитие от открит тип.

Признал го е за невинен и го е оправдал по друго обвинение по чл. 354а ал. 2, т. 1 вр. с чл. 20, ал. 2 от НК.

- подсъдимият Г. С. е бил признат за виновен:

за това, че в периода 08.2010 г. - 17.09.2010 г. в [населено място] и в [населено място] е участвал организирана престъпна група с ръководител Д. Р. и с участници останалите подсъдими, Б. Т. и Д. О., създадена с цел да върши престъпления по чл. 354а ал. 1 от НК и с користна цел - престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. с ал. 2 от НК. При условията на чл. 54 от НК му е наложил наказание от ТРИ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода.

за това, че на 17.09.2010 г. в [населено място] в съучастие като съизвършител с П. Ч., без надлежно разрешително е държал високорисково наркотично вещество - марихуана на обща стойност 9 026,40 лв. с цел разпространение, като е действал в изпълнение на решение на организирана престъпна група - престъпление по чл. 354а ал. 2, т. 1 пр.2 вр. с ал. 1 вр. с чл. 20, ал. 2 от НК. При условията на чл. 54 от НК му е наложил наказание от ШЕСТ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК съдът е определил на С. едно общо най-тежко наказание от ШЕСТ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода, което е постановил да се изтърпи при първоначален строг режим в затвор или затворническо общежитие от закрит тип.

Признал го е за невинен и го е оправдал по друго обвинение по чл. 354а ал. 2, т. 1 вр. с чл. 20, ал. 2 от НК.

С присъдата съдът е зачел предварителното задържане по отношение на всеки един от подсъдимите от така наложеното му наказание лишаване от свобода, разпоредил се е с приложените по делото веществени доказателства и е възложил в тежест на подсъдимите

направените по делото разноси.

По протест на прокурор от Специализираната прокуратура относно оправдаването на Д., Ч. и С. по обвиненията по чл. 354а ал. 2 от НК и по жалби на всеки един от подсъдимите е било образувано ВНОХД № 86/2013 г. по описа на АСпНс. С Решение № 9/06.03.2014 г., предмет на настоящия касационния контрол, присъдата е изменена като единствено е намален размерът на наложеното на подсъдимия Д. Р. наказание от дванадесет на **ДЕВЕТ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода**.

На първо място следва да се отбележи, че предвид липсата на касационен протест, с потвърждаването на присъдата с въззивното решение в оправдателната ѝ част тя е влязла в сила, а на второ, че идентичността на възраженията на защитата на подсъдимите, не налага отделното им разглеждане.

В жалбите по същество са наведени доводи за допуснати съществени процесуални нарушения, които по своето естество се отнасят за необоснованост на атакувания съдебен акт. ВКС нееднократно е имал възможността да посочи, че необосноваността не е касационно основание, поради което тези оплаквания не могат да бъдат обект на настоящата проверка. Доколкото обаче, те касаят твърдения за нарушения при формиране на вътрешното убеждение на въззивната инстанция ВКС, счита за необходимо да отбележи, че макар мотивите към въззивното решение да са малко пестеливи, то те са съобразени с изискванията на закона и в частност с разпоредбата на чл. 339, ал. 1 и 2 от НПК. От тях е видно какви факти е приел за установени въззивният съд и въз основа на какви доказателства. По този начин крайният резултат на доказателствения процес е обективизиран по един ясен, убедителен и несъмнен начин, така че волята на въззивния съд и неговото вътрешно убеждение е възможно да бъдат проследени, както от страните в процеса, така и от касационния съд, поради което не би могло да се приеме, че е налице липса на мотиви.

Защитната теза на жалбоподателите е изградена от самото начало върху отричане на участието им в инкриминираното деяние и при условие, че е останала доказателствено незащитима, с основание е отхвърлена от инстанциите, оправомощени да установяват фактите по чл. 102 от НПК. Разборът, анализът и оценката на доказателствените източници, респ. изводите, които произтичат от тях, са аргументирани убедително от основния съд и затова въззивната инстанция не е имала причини да не признае фактическата правилност на издадената присъда.

Действително в основата на събрания по делото доказателствен материал са показанията на свидетелите Б. Т. и Д. О., които са били и обвиняеми в настоящото наказателно производство. Спрямо тях, след разделяне на досъдебното производство, наказателното производство е прекратено с определение за одобрено споразумение по НОХД № 1292/2011 г. по описа на ОС - Варна, влязло в сила на 17.08.2011 г., което е отразено и в самия обвинителен акт, т.е. не би могло да се приемат твърденията, че подсъдимите не са знаели за тяхното обвинение. Съобразно разпоредбата на чл. 118, ал. 1 от НПК двамата не са изключени от кръга на лицата, имащи право да свидетелстват. Назначените им съдебно психиатрични експертизи, въпреки липсата на данни за наличието на психични недостатъци, не ги определят като лица неспособни да възприемат правилно фактите от значение за делото или да дават достоверни показания за тях. П

оказанията на двамата свидетели, а и на останалите разпитани в това им качество, не са останали извън проверката за пристрастност и заинтересованост, предвид особеното им положение. Проверката обаче не е довела до разколебаване на изводите за обективност на депозираните показания, като те са обсъдени в контекста на целия доказателствен материал. Въззивният съд ясно е подчертал, че показанията и на двамата не само съответстват по между си и се допълват, но не са и изолирани от останалите събрани по делото доказателства. Така събраните гласни доказателства от тези двама свидетели кореспондират и с приобщените по делото при условията на чл. 283 от НПК писмени такива. Протоколът за разпознаване на подсъдимия С., множеството протоколи за претърсване и изземване, и обиск, законосъобразно са

ценени от предходните съдилища, тъй като е спазена процедурата за съставянето им. Изключването от доказателствената съвкупност на - протокола за обиск на подсъдимия Р. от 17.09.2010 г., протоколите за претърсване и изземване на обитаваните от подсъдимите П. Ч. и Р. С. недвижими имоти, съответно в [населено място] и [населено място], на стая № 1 в къща за гости "Б." в [населено място], протоколът за оглед на местопрестъпление на местността "Телевизионна кула" в [населено място] и за следствен експеримент, проведен в същия район, не влияят на приетата за установена по делото фактическа обстановка. От една страна, при извършването на отразените в горепосочените протоколи процесуално- следствени действия не са иззети доказателства съотносими към предмета на доказване по делото, а от друга - в протокола за оглед на местопроизшествието /л.74-76 том 1 от досъд. пр./ е отразено всичко, което е открито в дома на подсъдимия Ч., включително и вещите, иззети впоследствие като веществени доказателства. При съставянето на този протокол са спазени изискванията на чл. 156 от НПК, поради което съдилищата законосъобразно са възприели и кредитирали вписаните в него констатации. От представените искания и разрешения за прилагане на СРС по отношение на Д. Р., Б. Т. и Д. Д., чрез подслушване на разговори по мобилни телефони и видеозапис не се установява несъответствия или разминаване с предвидената в закона процедура към инкриминирания момент. От съдържанието на приложените ВДС, изготвени от на база използваните СРС се извеждат имена и факти, касаещи осъществяваната престъпна дейност не само по отношение на двамата подсъдими, но и от всички останали. В този смисъл неоснователен се явява доводът на защитата за липса на надлежно събрани доказателства и за връзка между използваните от останалите подсъдими мобилни телефони и реализираните СРС.

С оглед на гореизложеното касационният състав приема, че вътрешното убеждение на съда от първа и въззивната инстанция е резултат на надлежна процесуална дейност, която гарантира неговата формална и логическа правилност, поради което не е налице основание за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане в обжалваната част.

При така приетите за установени факти от кръга на подлежащите на доказване, материалният закон е приложен правилно. Предходните инстанции не могат да бъдат упрекнати, тъй като детайлно са разгледали фактите и обстоятелствата, отнасящи се до създаването, развитието и ръководството на групата. Защитниците акцентират върху това, че двете съдебни инстанции не са изяснили надлежно в какво точно се изразява изпълнителното деяние "образувал", "ръководил" и "участвал" в О. В мотивите на проверяваните съдебни актове - л. 957 - 961 от първоинстанционното и л.455 - 460 от въззивното производство, присъства пространна мотивировка за белезите на престъплението по чл. 321 от НК съобразени с елементите, визирани в чл. 93 т. 20 от НК, за организирана престъпна група. В случая преповтарянето на теоретичните постановки и конкретните проявления на фактическите констатации в настоящия казус се явява безпредметно. С оглед конкретната защитна позиция, поддържана от подсъдимия С. следва да се отбележи, че поначало законът не поставя изискване всички участници в групата да се познават, респективно да осъществяват пряк контакт помежду си или при установяване на такива контакти, те да са постоянни или ежедневни. С оглед организираните и реализирани девет доставки на наркотични вещества от [населено място] във Варна трудно би могло да бъде споделено и мнението на защитата, че се касае за инцидентна, епизодична дейност на подсъдимите, т.е. да липсва изискуемия от обективна страна признак на групата - трайност на сдружението. Безспорно е уточнен и началният момент на възникване на организираната престъпна група - м. декември 2009 г., като към този момент групата се е състояла само от трима - организаторът и ръководител Р. и с участници Б. Т. и Р. С., чиято роля се е изразявала в осъществяването на връзка между предлагащите марихуана в района на [населено място] лица и другите двама от [населено място]. Системното - ежемесечно, в продължение на девет месеца осигуряване на доставки на наркотични вещества, не би могло да се приеме като липса на съпричастност на С. към групата. Осъществените от страна на Д. Р. действия по ръководство на групата, както законосъобразно са

посочили предходните съдебни състави, се изразяват в разпределянето на задачите - директно между първоначалните участници или посредством Б. Т., в одобряване или не на предстоящите действия. В този смисъл предходните инстанции детайлно са разгледали факти и обстоятелства, отнасящи се до създаването, развитието на първоначално създадената организирана престъпна група, а и нейното разрастване в последствие - с присъединяването на Д., О., К., Ч. и С. Ето защо изразеното от страна на защита несъгласие с приетата правна квалификация на извършеното от подсъдимите престъпление е неоснователно и не намира опора в събраните по делото доказателства, поради което твърденията за неправилно приложение на материалния закон са несъстоятелни.

Неоснователни са и доводите за явна несправедливост на наложеното наказание, поддържани в жалбите на всички подсъдими. При индивидуализация на наказанието за извършеното от шестимата престъпление по чл. 321 от НК и за извършеното от Ч. и С. престъпление по чл. 354а от НК, предходните инстанции са изложили конкретна оценка на относимите обстоятелствата, включени в обхвата на чл. 54 от НК и са определили наказания при баланс на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства за Р. /във въззивното решение/, С. и Д., и при превес на смекчаващите за К., Ч. и С. В случая липсват определящи отговорността обстоятелства, които да не са били взети предвид от предходните съдебни инстанции, а такива не са посочени и в касационните жалби. Отчетените смекчаващи отговорността обстоятелства по отношение на всеки един от подсъдимите не са нито многобройни, нито някое от тях е от изключителен характер, за да е налице основание за приложение на разпоредбата на чл. 55 от НК. При определяне на конкретния размер на наказанията на всеки един от подсъдимите съдилищата са отчетели характерът и степента на участие при осъществяване на изпълнителното деяние на престъплението. Процесуалното поведение на подсъдимия Р. пред първоинстанционния съд, изразяващо се в направен опит за физическа саморазправа в съдебната зала с един от свидетелите, законосъобразно е ценен като характеристична данна за личността му. С извършената корекция на наказанието на Р. от въззивния съд в достатъчна степен е отчетено влошеното му здравословно състояние и би била необоснована проявата на по-голямо снизхождение спрямо него. Съдебните инстанции не са игнорирали или подценили тежестта на наличните смекчаващи отговорността обстоятелства, което да налага намеса на Върховния касационен съд в посока смекчаване на санкциите по отношение и на останалите подсъдими. В този смисъл наложеното наказание на Р. от девет години лишаване от свобода, на С. и Д. от по шест години и шест месеца лишаване от свобода, на К. от четири години лишаване от свобода и на Ч. и С. от по три години и шест месеца лишаване от свобода за престъплението по чл. 321 и по шест години и шест месеца лишаване от свобода за престъплението по чл. 354а от НК са в съответствие с целите, визирани в чл. 36 от НК и в максимална степен ще съдействат за тяхното поправяне и превъзпитание.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА в сила Решение № 9/06.03.2014 г., постановено по ВНОД № 86/2013 г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд.

Решението не подлежи на обжалване.